

מסורת הש"ס

א) [לעיל ט. מוספתא פ"ו], ב) גי' א"מ סוף, ג) זכחיס עו. מנחות קה. נדה ע., ד) [ויקרא יד], ה) גי' א"מ בסוף [וכ"ה ככ"י], ו) [נגעים פי"ד מ"ג], ז) שיע' לע"ב, ח) גי' א"מ כמיר טמא, ט) גי' א"מ שלשים יוס, י) גי' א"מ ח' עם יוס שמיר, כ) גי' א"מ יוס עם יוס שמיר,

תורה אור השלם

1. כי יבלי נדר נזיר תער לא יעבר על ראשו עד מלאת ה'ימים אשר יזיר ל"ן קדש י'ידיה גדל פרע שער ראשו: במדרש ו ה

נוסחת הריב"ן

א) דקרבן טומאה צמירות היו בספק כי הוא ולא אפשר להקריבה ועלה דקמייתי קריבה נדבה: ב) ככ"י איתא זוה"ל ואי לאו מזורע ודאי הוא אלא טמא מת הוא הלבן הלא אלא טמא מת הוא הלבן הלא חטאת העוף דקמייתי זו היא חובתו ולאשם ולטולת העוף לא חיישין אי לא מייתי לה כיון דלא מעבדי והאי דקמייתי נפרים נמי לא חיישין דאבראי קא מתעבדי קא מתעבדי: ועלת בהמה לאו מזורע ודאי הוא כי: ג) (בתגלחת שניה כי ימי ספרו) ליתא ככ"י: ד) כיון דאבראי היו חטאת העוף הוא דמיימי לפי שאין כי: ה) לפני שאינה כי' דהוא לה כי: ו) מקון ליה כענ כי' על הספק אע"פ שאינה והשאר ליתא: ז) ומפרש לה כפיק בתרא: ח) משלם חטאת כי' ומתנה אם ודאי מיר הוא עשוי והיה מוחלט וטמא עולה ראשונה שצבילן תגלחיות הן עולת נדבה וזו חובה ושאר קרבנותיו ואם:

גליון הש"ס

גכ' וחטאת העוף כי' לקבורה. ע' סוף תמורה בתמני:

שני נזירים פרק שמיני נזיר

גכ' וסני עלה ומגלה ארבע תגלחיות.
צמירות מועטת משלשים לשלשים וצמירות מרובה משנה לשנה:
תגלחת ראשונה מביא לפורין.
דהיינו ליפרי מזורע שכתוב בהן ולקח למטהר שמי לפרים חיות טהורות^א:
וחטאת העוף.
דקרבן טומאה דמיר:

גכ' ו^ב**תנא בר"א** בנזירות מועטת א אבל בנזירות בת שנה אוכל בקדשים לאחר שתי שנים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבע שנים ותני עלה יומגלח ארבע תגלחיות יתגלחת ראשונה מביא צפורים וחטאת העוף ועולת בהמה שניה מביא חטאת העוף ועולת בהמה שלישית מביא חטאת העוף ועולת בהמה רביעית מביא קרבן טהרה: אמרת תגלחת ראשון מביא וכו' ממה נפשך שפיר קמייתי דאי ודאי מצורע הוא ולאו טמא הוא ציפורין חובתו ו^החטאת העוף ספק אולא לקבורה ועולה הווי נדבה ולגלחו^ז תוך שבעה אי אפשר דדילמא לאו מוחלט הוא ורחמנא אמר יתער לא יעבור על ראשו עד מלאת ואי לאו מצורע ודאי הוי והוא טמא חטאת העוף חובתו וציפורין אבראי קא מתעבדין ולא הוי חולין בעזרה ועולת בהמה הווי נדבה ואי לאו מצורע הוא ולאו טמא הוא ציפורין אבראי קא מתעבדין חטאת העוף לקבורה עולת בהמה הווי חובתו והא בעי אשם רבי שמעון היא ^אדאמר מייתי ומתני תגלחת שניה ושלישית ציפורין לא צריך דהא עביר מאי איכא דילמא ודאי מוחלט הוא חדא לספק ספרו וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה ומתני ואי

אם מזורע הוא זה אשמו וזה לוגו ואם לאו אשם זה יהא שלמי נדבה ואותו אשם טעון שחיטה בצפון ומתן צהונות הכא נמי מייתי אשם מזורע ומתני:
תגלחת ז' ושלשים לפרים חיוס אינו לרד. להביא שכבר הביא בתגלחת ראשונה:
מאי אית לך למימר דמיציעאי ליה לאיתויי דילמא מוחלט הוא ולא טמא ותגלחת ראשונה עלתה לו ימי חלוטו ותגלחת שניה זו היא של ימי ספרו ולרדך להביא קרבן מזורע להכי הוא דלמר דלייתי חטאת העוף וצבתגלחת שניה ובתגלחת שלישית חדא לספק חלוטו וחדא לספק טומאה דנזירות דבתגלחת שניה איכא למימר שמה מוחלט הוא וחטאת העוף עולה ימי ספרו. וא"ת והא בחטאת בהמה הוא דמיחייב ולא בחטאת העוף אי לאו דליהוי עני ^זלפי שאין חטאת בהמה בזה על הספק ^הלפי שאינה נאכלת מספק והוויא לה כחטאת שנתכפרו בעליה ומיתסר לאיתויי לפי שאין מביאין קדשים לבית הפסול תקון ורבנן שיהא כותב כל נכסיו לאחרים והוי עני ומביא חטאת העוף הבהוי נדבה ואיכא למימר דדילמא לאו מזורע הוא דף טו.) אע"פ שאינה נאכלת וה"נ תני עלה בתוספתא (פ"ה ה"א) בצרייתא^ו ומפרשין לה נמי הכי צפרק בתרא דמסכת נדה (דף ע.) גבי שני מזורעים שנתערבו קרבנותיהם וכו' ואי אמרת דמוחלט וטמא הוא ושמי תגלחיות הראשונות עולות לו לתגלחת חלוטו ומי ספרו הילכך בתגלחת שניה מיצעי ליה לאיתויי חטאת העוף במקום חטאת בהמה שהיה מחוייב להביא ואידך חטאת העוף דקמייתי בתגלחת שלישית תיהוי לספק טומאה ועולת בהמה שצו ושצוו תיהוי נדבה ואיכא נמי למימר דדילמא לאו מזורע הוא אלא נזיר טמא ותגלחת ראשונה עלתה לו לתגלחת טומאה דמיר ותגלחת שניה לתגלחת טהרה לכך מביא עולת בהמה דהויא חובתו והחטאת בספק ובתגלחת רביעית מביא קרבן טהרה ^חחטאת דבהמה ועולה ושלמים ומתני: ואם

אפשר לגלח שנית עד שלשים דשמה אינו מוחלט והשמיני יעלה למנין שלשים וציוס שלשים ואחד^י יגלח [שמא]^י מוחלט הוא והוו להו הנך שני תגלחיות לחלוטו והיינו דקאמר אוכל קדשים לאחר שלשים וז' דהיינו יוס ל"ח וסוף שצעה ימים יגלח שלישית כדין נזיר טמא ויוס ל"ח יעלה לו למנין ז' וציוס השמיני יתחיל למנות נזירות טהרה^י ^ט(לישנא אחרינא) וציוס שלשים ואחד יגלח תגלחת מיר ליטרה והיינו דקאמר ושותה יין ומיטמא לאחר ע"ד דהיינו יוס ע"ה:
מבוא ודאי מוחלט^י ודאי אובב בקדשים לאחר ח' ימים ושותה יין ומיטמא לבתים לאחר ארבעים וארבעה ימים. דמאחר שהוא מוחלט ודאי יוס תחילת נזירותו יגלח וציוס שצעה יגלח^י וציוס שמיני יביא קרבנות מזורע וצו ציוס יהא מותר לאכול בקדשים והאי לאחר ח' לאו דוקא אלא ח' עלמו ובצביל שהוא טמא יספור ^יז' על יוס שמיני של חלוטו וציוס הז' יגלח וציוס השמיני יביא קרבנות טומאה ויתחיל למנות נזירות טהרה שלשים ^טעל יוס שמיני וציוס שלשים ואחד יגלח ויביא קרבנות טהרה והיינו דקאמר ושותה יין ומיטמא למתים לאחר מ"ד ימים דהיינו יוס מ"ה:

שני נזירים פרק שמיני נזיר

ס.

ה"ג **תגלחת ראשונה מביא צפרים.**
לספק מוחלט אחת שחווה ואחת משולחת וחטאת העוף לספק נזיר טמא ועולת בהמה לספק נזיר טהור ועולת העוף דלא אייתי כדין נזיר טמא ק"ל ושמה מספק לא להרכיבוה וכן לרדך לומר דשלמים דמיר טהור לא להרכיבוה שלא להכריכו לספק נזיר טהור רק קרבן להסירו בתגלחת וכדאמרין גילח על אי משלשמן יאל:
ה"ג שניה מביא חטאת העוף לאו משום דנזירות טומאה^י יעלה לו למנין שצעה וציוס השמיני יתחיל למנות דנזיר טמא ליכא לספוקי בתגלחת שניה אלא משום ספק מוחלט ואף עולת בהמה שמה^י לא היה מוחלט כי אם נזיר טמא:
שלישית מביא חטאת העוף. דלואי היה טמא ותגלחת של מוחלט לא יעלה לתגלחת לא לנזיר טהור ולא לנזיר טמא כדפרישית^י בסמוך: ועולת בהמה. דשמה מוחלט הוא אך לא טמא:
רביעית. דליכא לספוקי לא צמוחלט עוד ולא צטמא עוד מביא קרבן טהרה משלם:
אמרת. כמו אמר מר תגלחת ראשונה מביא לפורין

וחטאת העוף ועולת בהמה ממה נפשך אי ודאי מזורע הוא ולא טמא הוא הצפורין לחובתו וחטאת העוף ספק אולא לקבורה ועולה הוי נדבה: ולגלחו צדוק שצעה. דהיינו תוך שלשים לא אפשר דדילמא לאו מוחלט הוא ורחמנא אמר תער לא יעבור כו':
ואחא בעי אשם ר' שמעון היא דאמר מייתי ומתנה.
דלמר צפרק התערבות (נחיס דף ע.) ובפרק בתרא דנדה (דף ע.) דאשם נמי

מתנה בשלמים אף כי ממעט זמן אכילתן אי לאו מזורע הוא ובודאי טמא הוא חטאת העוף חובתן צפרים אבראי ולא הוו חולין בעזרה ועולת בהמה הוי נדבה ואי לאו מזורע הוא ולא טמא הוא צפרים אבראי קא מתעבדי וחטאת העוף לקבורה אולא ועולת בהמה היא חובתן:
תגלחת שניה ושלשית לפורים חיים^י שצביל מוחלט לא לרדך דהא עביד מאי איכא למימר דילמא ודאי מוחלט היה חדא לספק [ספרו] וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה ומתנה:
ספק טמא ומוחלט ודאי אובב בקדשים לאחר שבמה ימים.
כלומר ציוס השמיני ולאחר לאו דוקא שיוס ראשון לנזירותו מגלח לחלוטו וישב מחוץ לאהלו שצעת ימים וציוס [השביעי] יגלח וציוס השמיני יביא קרבנות מזורע וצו ציוס מותר לאכול בקדשים ועמה אם היה טמא ודאי יספור ז' וזה שליש ח' ויגלח בז' אכל עתה שהוא ספק דילמא לאו טמא הוא אלא טהור מוחלט ולכך לגלחו בתוך שלשים אי אפשר דילמא לאו טמא הוא ורחמנא אמר תער לא יעבור על ראשו עד מלאת ולכך ימנה שלשים יום שמיני עולה לו וציוס שלשים ואחד יגלח כדין כל נזיר שמגלח יוס שלשים ואחד כדאמר בפ' קמא (לעיל דף ה:) הרי ציוס שלשים^י יגלח תגלחת שלישית דשמה^י נזיר טמא הוא והימים הראשונים יפלו ולרדך למנות שלשים יוס עוד וציוס שלשים ואחד יגלח תגלחת נזיר טהור והיינו דקאמר ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ששים ושצעה ימים דהיינו [יוס] ס"ח זה הכלל אי אפשר לעשות דין נזירות טומאה ולא נזירות טהרה עד תוס ימי חלוטו ואינו קרוי מחוסר כפורים ליאסר בקדשים אלא שצביל מוחלט שטומאתו מגופו:

מוחלט ספק טמא^י ודאי אובב בקדשים אחר שששים ושבעה ימים ושותה יין ומיטמא לבתים לאחר שבעים וארבעה ימים. מאחר שאינו ודאי מוחלט לא יגלח שום תגלחת כי אם לסוף ז' אחר הזאה שליש ח' ומגלח בשביעי ובשמיני מביא קרבן חטאת העוף ^טונזירות^י טומאה ואי מוחלט שששים וציוס שלשים וציוס שלשים ואחד^י יגלח [שמא]^י מוחלט הוא והוו להו הנך שני תגלחיות לחלוטו והיינו דקאמר אוכל קדשים לאחר שלשים וז' דהיינו יוס ל"ח וסוף שצעה ימים יגלח שלישית כדין נזיר טמא ויוס ל"ח יעלה לו למנין ז' וציוס השמיני יתחיל למנות נזירות טהרה^י ^ט(לישנא אחרינא) וציוס שלשים ואחד יגלח תגלחת מיר ליטרה והיינו דקאמר ושותה יין ומיטמא לאחר ע"ד דהיינו יוס ע"ה:
מבוא ודאי מוחלט^י ודאי אובב בקדשים לאחר ח' ימים ושותה יין ומיטמא לבתים לאחר ארבעים וארבעה ימים. דמאחר שהוא מוחלט ודאי יוס תחילת נזירותו יגלח וציוס שצעה יגלח^י וציוס שמיני יביא קרבנות מזורע וצו ציוס יהא מותר לאכול בקדשים והאי לאחר ח' לאו דוקא אלא ח' עלמו ובצביל שהוא טמא יספור ^יז' על יוס שמיני של חלוטו וציוס הז' יגלח וציוס השמיני יביא קרבנות טומאה ויתחיל למנות נזירות טהרה שלשים ^טעל יוס שמיני וציוס שלשים ואחד יגלח ויביא קרבנות טהרה והיינו דקאמר מ"ד ימים דהיינו יוס מ"ה:

נזיר

עין משפט

נר מצוה

יט א ב מיי פי' מהלי מירות הלא':
ב ג מיי שם הליצ ד ה ו ז ח וע"ש ככ"מ:

הגהות התוספות

1. ר"מ קט"ז לן. 2. ז"ל לאו משום מיר טמא. וכ"ה בס"י. ומחובת יעלה עד יתחיל למנות. נמחק. 3. ז"ל יביא דשמה. 4. ז"ל כדמפרש. 5. ז"ל חיות. 6. ז"ל שלשים ושמה. 7. ז"ל ושמה. 8. ז"ל וטמא. 9. ז"ל לנזירות טומאה. 10. מיכת ואחד נמחק. 11. ז"ל ושמה. 12. ז"ל מירות טהרה שלשים ואחד. 13. ז"ל ומוחלט. 14. ז"ל יגלח תגלחת שניה.

פי' הרא"ש

אמרת. ימז אמר מר: ר"ש היא דאמר בפ' התערובת ובפ' בתרא דנדה דמייתי אשם ומתני ומתני בשלמים ולא חייש על מה שממעט זמן אכילתו ומביא קדשים לבית הפסול: הוויא חדא לספק ספרו וחדא לספק טומאתו. פי' חטאת העוף על תגלחת שניה הוי לספק סוף ימי ספרו ושל תגלחת שלישית הוי לספק ימי טומאתו.